

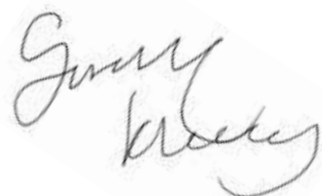
**SARAH
KLANG**

SARAH KLANG

Intervju: Sara Michaëlsson och Magnus Haglund
Text: Sara Michaëlsson · Fotograf: Peter Claesson

*»Min bild av en kvinnlig musiker var väldigt tydlig.
En sval, cool, lugn och litet mystisk varelse.
Inte svettig, filterlös och impulsiv. Samtidigt
är det kanske det människor kan relatera till.
Jag är mig själv.«*

Sarah Klang

ATT SARAH KLANGS UTTRYCK når fram har de senaste två årens framgångar bevisat om och om igen. Med ett sätt att sjunga som inte lämnar någon oberörd har hon snabbt etablerat sig som en av de stora och genuint personliga rösterna i landet. Tillsammans med vännen, låtskrivarkollegan och producenten Kevin Andersson skapar hon vintagedoftande, själfull pop där känslouttrycket är starkt och omedelbart. Att musiken har fått växa fram av egen kraft, utan styrning uppifrån, är säkert en av förklaringarna till det organiska resultatet.

Det stora publika genombrottet kom i början av 2018 när Sarah Klang medverkade i På spåret och slog tevepubliken med häpnad med sina tolkningar av Mama Cass signaturlåt »Make Your Own Kind of Music« och »Sunny«, ett annat örhänge från sent 60-tal, inspelat av bland andra Cher och Boney M. Debutalbumet *Love in the Milky Way*, på den egna egna skivetiketten Pangur, fick recensenterna att slå knut på sig själva. Under hösten/vintern 2019 släpps uppföljaren *Creamy Blue* och arbetet med ett tredje album är redan i full gång.

Vi stämmer möte med Sarah Klang för att få veta mer om förhistorien och framtidsplanerna.

– Vill ni ha kaffe?, säger Sarah Klang.

Lägenheten i närheten av Slottsskogen i Göteborg är ljus och luftig och präglad av en medveten estetik. Det märks att här bor någon med stort intresse för kläder, inredning och dekoration. De visuella detaljerna är viktiga. Det gäller även Sarah Klangs och bandets scenkläder. Det är aldrig t-shirt och jeans som gäller. Redan från första början har mer eller mindre spektakulära och glamourösa utstyrselar varit en del av publikens upplevelse.

Det är mycket som har hänt på väldigt kort tid. Men hur började det egentligen?

– Jag vet inte hur detaljerad jag skall vara, säger Sarah Klang. Men musiken har varit en del av mitt liv så länge jag kan minnas. Både att lyssna och att själv försöka skapa något.

– Jag har flyttat runt extremt mycket under min uppväxt. När jag var liten och mina föräldrar fortfarande levde tillsammans, bodde vi i Haga och de hade en restaurang på en av långgatorna. När de skildes flyttade jag först med min mamma och vi bodde på flera olika ställen uppe i Norrland och i Värmland. När jag flyttade ner till min pappa igen, i 13-årsåldern, blev musiken ännu viktigare. Livet förändrades och jag fick byta ut hästar och annat mot något nytt. Jag fick en gitarr och tog lektioner. Jag satt mycket ensam hemma och lyssnade och snickrade ihop egna låtar. Det var samtidigt en jobbig period. Vi bodde i Kungälv och jag gick i en ganska stökig skola i Ytterby och kände att jag inte passade in någonstans. Det var mycket problem med nynazism, mycket mobbing. Det fanns musikklasser på skolan, men där gick inte jag. Det som betydde något var att det fanns en »öppen scen« en gång i månaden där alla kunde uppträda. Det gjorde jag och minns att jag plötsligt fick de vuxnas uppmärksamhet. Jag var absolut inget ljus i skolan, tvärtom, och de märkte väl att det trots allt fanns något jag var bra på. . . En musiklärare kontaktade mig och uppmanade mig att söka till musikgymnasium efter högstadiet.

Kommer du ihåg vad det var du uppträdde med, hur det lät?

– Jag minns inte riktigt. Jag vet att jag lyssnade mycket på Anna Ternheim, Ane Brun och Cardigans, den sortens gitarrbaserad pop. Det var säkert väldigt dramatiskt – som det är i tonåren, säger Sarah Klang och skrattar litet.

– Men det fick mig i alla fall att söka till musikgymnasium. Jag började i Göteborg men flyttade sedan till Uddevalla, för att vara närmare min mamma, som då hade flyttat från Norrland

till Ljungskile. För mig spelade det ingen roll var jag gick, men jag är verkligen glad att det blev Uddevalla. Det är där nästan hela bandet träffades, även om vi mest var bekanta då. Under skoltiden startade jag ett band och drev en klubb med min tjejkompis Olivia, som körar med mig nu, där vi spelade skivor. Vi lade all tid och energi på det och ägnade oss inte i någon högre utsträckning åt resten av skolan. Jag kände mig inte särskilt hemma bland de välartade och duktiga tjejerna som sjöng i kör och var bra på noter och teori.

– I efterhand kan jag tycka att lärarna kanske borde ha varit litet vaknare för att alla inte kan ta till sig kunskap på exakt samma vis, att de kunde ha plockat upp det där brinnande intresset som uppenbarligen fanns, även om det inte stämde överens med mallen.

Erfarenheten och känslan av att inte passa in delar du med många, inte minst med människor som trots det senare lyckats kanalisera sin kreativitet och hittat en egen väg.

– Efter gymnasiet kände jag mig väldigt vilsen och visste inte hur jag skulle gå vidare. Våra gemensamma musikprojekt dog ut, några fortsatte direkt att läsa vidare på universitetet. Själv slutade jag helt med musiken och arbetade istället mycket inom restaurangbranschen. Det är ingenting jag frivilligt vill återvända till. Det är lätt att det blir destruktivt om man egentligen inte har något annat i sitt liv utom att jobba, för usel lön, och sedan festa för att stå ut. Till slut bestämde jag mig trots allt för att ta upp musiken igen och satt hemma för mig själv och skrev låtar. För att klara hyran delade jag lägenheten med en gammal vän, Jens Randrup, som är en mycket duktig pianist. Jag frågade om han hade lust att kompa mig och de två första offentliga spelningarna var det bara han och jag. Vi gjorde en spelning på en svartklubb i Sandarna och en på dåvarande Jazzhuset.

Det är efter de spelningarna som allt börjar att rulla igång, eller hur?

– Ja, säger Sarah Klang. Genom en gemensam vän träffade jag Johan Calissendorff, som är min manager i dag. Han är också bokare på Oceanen som numera är vår bas och replokal. Han tog kontakt med mig efter de första spelningarna. Vi träffades och pratade om vad man skulle kunna göra. Han hade ingen tidigare erfarenhet av att vara manager men hade gått en utbildning på Kulturverkstan här i Göteborg och ville gärna pröva något nytt. När han sade att vi borde ta in någon som kunde producera tänkte jag omedelbart på Kevin Andersson. Vi gick samtidigt på musiklinjen i Uddevalla och han är otroligt begåvad. Vi hade träffats då och då efter gymnasiet och mest pratat om att vi borde göra något tillsammans. Han hade aldrig jobbat som producent men är en sann multibegåvning som spelar alla instrument, har en fantastisk fingertoppskänsla och ett osvikligt sinne för detaljer. Vi tänker på samma sätt och förstår alltid vad den andre menar och är ute efter, utan att behöva förklara så mycket. När han kom in i bilden föll resten på plats. Vi samlade helt enkelt ihop vänner och bekanta från Uddevallatiden och bildade mitt band.

Kan du presentera dem, vilka är de?

– Det är Kevin Andersson som spelar gitarr, Joel Gunnarsson på bas, Alexander Bergil också gitarr, Pontus Bolander på klaviatur, Theo Stocks på pedal steel och Mattias Hagström på trummor. Att vi var bekanta sedan tidigare var bara en bonus. Det är ett band, inte utbytbara kompmusiker. Jag är kanske förutsättningen och leverantören, det är mitt projekt, men utan dem skulle det inte gå. Vi är väldigt noggranna med vilka vi väljer att samarbeta. Det skall kännas rätt, vi skall själva behålla kontrollen över vad som sker.

Ryktet om Sarah Klang spred sig snabbt. Kim Abelsson, ansvarig för klubben Woody West på Pustervik, var en av dem som

tidigt såg potentialen och kvaliteterna hos Sarah Klang. Genom honom fick hon spela förband till en rad större internationella akter och band som gästade Pustervik.

– Kim har varit en viktig del av det hela, säger Sarah Klang. Plötsligt fanns det ett nätverk, en plattform att utgå från. Jag, som knappt hade gjort några spelningar, fick vara förband när det var utsålda hus för olika gäststartister. Det är klart att det betydde mycket. Genom honom kom också kontakten med Niklas Herrström, som är bokare på Luger. Han fixade vår spelning på Stay Out West 2017. Om jag inte minns helt fel var det efter det som Daniel Gilbert – som har spelat med både Håkan Hellström och i Augustifamiljen – tog kontakt. Han lade upp en av mina låtar på sin Facebooksida och skrev uppskattande om den. När vi sedan pratades vid föreslog han att jag skulle vara med i På spåret. Stefan Sporsén, kapellmästaren i Augustifamiljen, gillade uppenbarligen förslaget och vi sågs över en kaffe och bestämde det hela. Till saken hör att jag egentligen bara har sett klipp från På spåret, även om det finns de i min närhet som följer det slaviskt. Jag var nog inte riktigt medveten om vilken genomslagskraft programmet har.

Fick du välja låtarna själv, eller hur gick det till?

– Vi valde tillsammans. Det fanns en lista med låtar som jag antar var kopplade till frågorna. Bland dem fanns »Make Your Own Kind of Music«, en av mina absoluta favoritlåtar. I efterhand kan jag tänka att det är typiskt mig. Jag bestämmer mig på studs, går på känslan utan att fundera så mycket på följderna. Det gick ju bra, men det är inte en helt lätt sång att framföra. Det är en stor låt. Just den väljer jag att göra inför miljontals tittare när jag för första gången, och okänd för de flesta, framträder i teve!

Efter att programmet hade sänts sålde den sedan tidigare planerade turnén omedelbart slut. Nya datum fick bokas till och Sarah Klang bombarderades med meddelanden från berörda tittare. Våren och sommaren 2018 blev hektisk med över 70 spelningar.

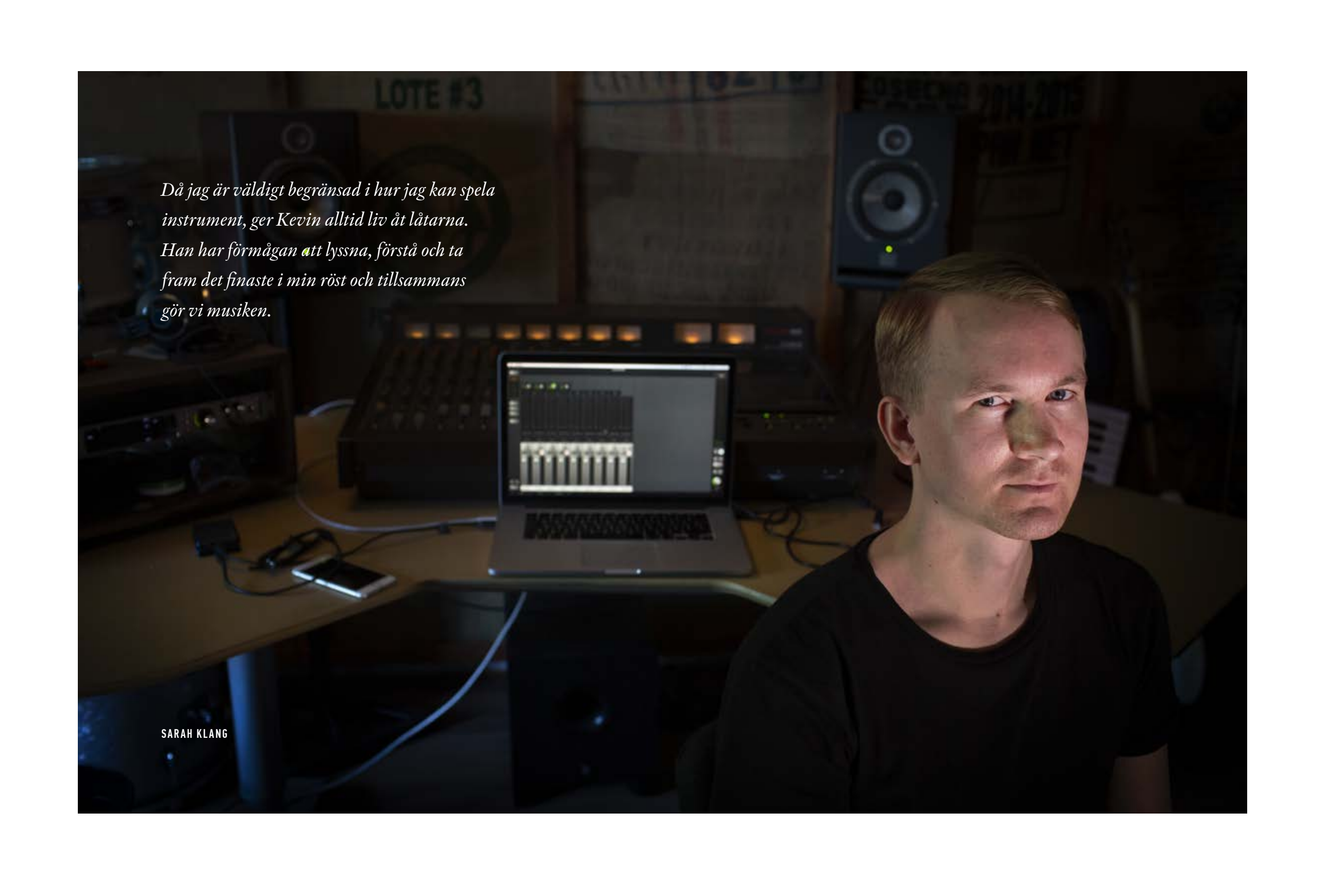
– Jag var helt oförberedd på det som sedan hände, säger Sarah Klang. Jag tyckte att jag hade gjort en helt godtagbar insats, men kände inte alls att detta var något som skulle komma att betyda särskilt mycket. Det kom mängder av känsloladdade, personliga meddelanden. Män som skrev att de hade gråtit för första gången på 20 år och liknande. Det var märkligt och litet svårt att hantera. Jag har funderat mycket på vad det egentligen handlade om. Var det en kombination av själva låten, hur jag sjöng, vad jag hade på mig, att jag inte hade varit med på teve tidigare?

För de allra flesta var det första gången de hörde dig och du gick rakt genom rutan. Låten i sig handlar ju också om att göra det man själv tror på. Det som slog an var säkert känslan av något ofiltrerat och direkt, en sällsynt närhet.

– Jo, säger Sarah Klang. Samtidigt kan jag bli oerhört trött på att höra – och läsa – att det är nu man skall passa på att se mig live, innan jag förvandlas till diva. Det är företrädesvis manliga recensenter som framför de här åsikterna. Det är både fördomsfullt och dumt. Självklart vill jag utvecklas och bli bättre på det jag gör! Alltifrån musiken, texterna och det visuella, hela scenframträdandet.

Hur kommer melodierna och texterna till?

– Det är ofta under perioder när jag är hemma, som nu. Göteborg är hemma för mig, trots att jag har flyttat runt så mycket. Det är lagom stort, en stor småstad där det är nära till allt och nära till människorna. Jag trivs i de här kvarteren, särskilt nu sedan jag skaffade min hund Jack och kan gå långa promenader i Slottsskogen.

Då jag är väldigt begränsad i hur jag kan spela instrument, ger Kevin alltid liv åt låtarna. Han har förmågan att lyssna, förstå och ta fram det finaste i min röst och tillsammans gör vi musiken.

SARAH KLANG

– Jag försöker att hålla igång skrivandet och brukar ofta gå ner till det italienska kaffestället här på hörnet, sitta där och jobba några timmar. Jag skriver i en anteckningsbok vilket börjar att kännas som ett litet antikt beteende. . . Jag är dålig på teknik, min almanacka är inte heller digital. Men jag märker att jag skriver mer och mer på mobilen. Det är kanske dags att investera i en dator. Anteckningsboken är fortfarande viktigast. Det är där jag samlar alla texter, uppslag och idéer. Melodier, både hela låtar och fragment, nynnlar jag fram och spelar in på mobilen. När Kevin och jag sätter oss tillsammans har jag med allt jag har skrivit och alla melodiidéer jag har nunnat in. Ibland kan det vara en helt färdig låt, ibland kanske bara en fras, en melodislinga. Vi har alltid kul när vi jobbar tillsammans. Vi litar på varandras omdöme och smak. Med hans hjälp kan jag realisera allt det som finns inne i huvudet.

Som debutalbum känns Love in the Milky Way förvånansvärt färdigt. Hur nådde ni fram till det och hur gick ni tillväga när ni spelade in?

– Mycket är faktiskt inspelat hemma hos Kevin, i hans garderob, säger Sarah Klang. Vi hyrde in oss i en studio ett tag, men det fungerade inte särskilt bra, vi blev störda av andra band som repade och gjorde mycket på annat håll.

Det är stor skillnad mot förr. I dag kan man göra så mycket själv, utan tillgång till dyra studior. Det öppnar helt nya möjligheter.

– Verkligen, säger Sarah Klang. Det är i grunden ett ganska enkelt och avskalat album, både av nödvändighet och därför att vi ville ha det på det viset. Det är jag som körar till exempel. Vi hade inte råd med riktigt stråk, vilket det däremot är på uppföljaren. En del av charmen kanske också ligger där, ingenting har krånglats till i onödan, även om alla detaljer är noggrant

övervägda. Jag kan bli fascinerad av hur mycket man kan åstadkomma med några få ackord.

Hur spelar ni in sången?

– Det gör vi också på ett »modernt« sätt. Även om det finns en livekänsla när man lyssnar, har jag inte stått framför en mikrofon i en stor studio och gjort det hela i en enda tagning. Vi har gnetat och spelat in samma fras om och om igen tills vi har hittat det vi vill ha. Jag tycker ibland att det är svårt med själva inspelningsprocessen, att sjunga i studion. Du hör dig själv hela tiden, minsta misstag, och till slut låter ingenting bra. När jag uppträder live är det annorlunda, då känner jag att jag kan förlita mig helt på min röst, att den bär. Det låter flummigt, men det mest fantastiska är när det känns som om det inte är jag som väljer, när tonerna kommer av sig själva. Det är en utomjordisk känsla. I studion är det lättare att fastna och haka upp sig på hur man skall sjunga ett visst ord till exempel.

Om du jämför Love in the Milky Way och det nya albumet Creamy Blue. Vad har förändrats tycker du?

– Vi har lärt oss mycket på vägen, säger Sarah Klang. Inte minst hur vi fungerar bäst kreativt. Rent konkreta saker som att vi alltid börjar att jobba tidigt på morgonen och slutar vid tvåtiden. Morgnar och förmiddagar är vår bästa tid. På debutalbumet samlade vi ihop låtar som jag hade skrivit under lång tid och i olika sammanhang. »Blue Bird« till exempel, som handlar om en vän som dog, var bland det första jag skrev när jag tog upp musiken igen. Då var jag 22. Det som ändå håller samman allt är hur jag sjunger och Kevins sound, som genomsyrar hela skivan. Med uppföljaren *Creamy Blue* hade vi litet andra förutsättningar. Vi hade fått ett förskott av ett tyskt bolag och bestämde oss för att åka iväg tillsammans en vecka för att bara skriva. Vi hittade

en billig restresa till Sardinien och hyrde ett litet hus uppe på en kulle långt ut på landsbygden. Jag hade aldrig varit på solsemester eller badat i varmt hav tidigare. Allt var nytt. Vi gick upp tidigt och jobbade halva dagen och åkte hem med ett i stort sett färdigt album.

Spelade ni in något på plats?

– Vi gjorde enkla demoinspelningar som vi sedan jobbade vidare med på hemmaplan. Nu i juni kommer vi att åka iväg på samma vis för att göra den tredje skivan. Vi tänkte först åka tillbaka till Italien, men hittade ett fint hus i Provence så det blir Frankrike den här gången. På både den första och den andra skivan finns 60- och 70-talen närvarande som stilinfluenser. Nu pratar vi om att fortsätta tidsresan, låta 80-talet komma in, med syntar och annat. Vi står för vad vi gillar. Man kan inte vara rädd för att använda sådant som kanske uppfattas som lån eller klichéer. All musik, i alla tider, har lånat och inspirerats av annan musik. Vi gör det på vårt sätt. Kärnan i det vi gör kommer nog vara densamma, men vi kanske kommer att experimentera litet mer, släppa musiken friare.

Det låter heller inte retro i första hand, mer som om ni har hittat det som gör att det röstbaserade och melodiburna uttrycket känns äkta. Numera är dessutom hela musikhistorien ständigt tillgänglig för alla. Det går att dyka ner var man vill, ta med sig det man gillar och använda det på ett nytt vis. Det första albumet var ett hopplöck av allt du samlat på dig, medan Creamy Blue skapades under en koncentrerad period. Hur märks det tycker du?

– Det finns en tydligare dramaturgi, en mer medveten form, säger Sarah Klang. Textmässigt har jag också tagit steg i en annan riktning. Det är i mycket en uppbrottsskiva, ett slags avslut efter ett förhållande, men här finns också texter som handlar om

familj, uppväxt och barndom. Det känns bra att kunna bredda sitt spann, att inte bara bli förknippad med kärlekslåtar. Det är mycket som kommer fram när jag gläntar på den dörren, men allt behöver inte bli traumatiskt, tungt och svart för det. Saker och ting är som de är och det känns bra att kunna formulera sig om det som har varit. Det är ju inte som om jag hade skrivit en avslöjande nyckelroman med autentiska namn, jag har gjort poplåtar med innehåll och känsla!

Det visuella har från första början varit en viktig del, både vad gäller skivomslag och scenklädsel. Hur har du tänkt kring Creamy Blue?

– Jag har alltid haft många konstnärliga och kreativa vänner i min närhet. Man kan göra saker själv, det behövs inte stylister och sponsorer till allt. Min vän Moa Romanova, som nyss debuterade med ett uppmärksammat serielalbum – där jag är en av karaktärerna – har hittills gjort det mesta vad gäller skivomslag, turnéposter och annat. Till *Creamy Blue* kommer hon att göra ett porträtt i olja, med någon sorts kitschig, italiensk 80-talskänsla. Hon är verkligen begåvad. Och rolig!

Efter sommarens spelningar och en klubbturné inför skivreleasen på höstkanten, väntar Europa. Ett nytt steg för Sarah Klang.

– Vi har just börjat att samarbeta med en bra bokare som vi litar på. Han har lagt upp en turnéplan för England, Frankrike, Tyskland och Holland. Det är där vi kommer att lägga fokus den närmaste framtiden. Vi kommer självklart att fortsätta att spela i Sverige, men vi är alla överens om att tiden är den rätta för att försöka etablera sig mer på kontinenten.

– Ju mer jag håller på med min musik, desto bättre mår jag, rent mentalt. Det kan vara svårt att ta till sig framgång, att se sig själv som någon det går bra för, om man är van vid att det som känns bra för en kort period alltid slutar med en krasch.

Det jobbar jag fortfarande med. Det handlar om att våga tro på sig själv och sin egen förmåga. Drivkraften att skapa och få saker att hända blir ännu starkare i relief mot det liv jag levde tidigare. Ju säkrare jag känner mig, desto mer öppnas den kreativa kranen. Det här är bara början.

